

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 21.5.2018 v senátě složeném z předsedy Ondřeje Vítů a přísedících Pavly Kadlecové a Františky Princové v trestní věci obžalovaného [REDACTED], nar. [REDACTED] v [REDACTED], bytem [REDACTED], pro zvlášť závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku a přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) tr. zákoníku, přečin soulože mezi příbuznými podle § 188 odst. 1 tr. zákoníku, **takto:**

Obžalovaný

[REDACTED]
nar. [REDACTED], bytem [REDACTED],

s e u z n á v á v i n n ý m , ž e

v blíže neurčené době nejméně od počátku roku 2007 do jara 2015 nejdříve v [REDACTED] v bytě domu čp. [REDACTED] v [REDACTED] a nejspíše od roku 2010 v [REDACTED], vše okres [REDACTED], v domě čp. [REDACTED], v době, kdy žil s bývalou manželkou [REDACTED] a společnými nezletilými dětmi [REDACTED] a [REDACTED] ve společné domácnosti nebo v době pobytu nezletilých dětí u něho v rámci neinstitucionální a po dohodě s matkou dětí realizované střídavé péče o ně,

po celou dobu svou nezletilou dceru [REDACTED], nar. [REDACTED], opakovaně v přesně nezjištěném počtu případů [REDACTED] na [REDACTED], [REDACTED], nutil ji, aby [REDACTED], ve věku nejméně od 12 let na ní opakovaně vykonal soulož, v některých případech v opilosti, nejméně v jednom případě ji předtím hodil na postel,

pohlavní styky si v době nepřítomnosti matky a proti vůli nezletilé, kterou vyjadřovala pláčem či verbálním odmítáním jeho aktivit, vynucoval s využitím postavení výchovné autority i fyzické síly, kterou poškozenou v některých případech držel či ji stlačil do požadované pozice, a říkal jí, že to nesmí svěřit matce;

Shodu s prvopisem potvrzuje: Monika Božovská

poškozená pocítovala bolest, říkala mu to a měla na něho zlost, někdy plakala, posléze se rezignovaně pohlavním stykům podrobovala,

a takového jednání se dopustil, ačkoli je jejím biologickým otcem a po celou dobu se podílel na její výchově a tedy věděl, že je dítětem mladším patnácti let,

t e d y

pokračujícím jednáním

- jiného násilím donutil k pohlavnímu styku, uvedený čin spáchal souloží a jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží, a na dítěti mladším patnácti let,
- úmyslně ohrozil citový a mravní vývoj dítěte tím, že ho sváděl k nemravnému životu a pokračoval v páchání takového činu po delší dobu,
- vykonal soulož s příbuzným v pokolení přímém

č í m ž s p á c h a l

v jednočinném souběhu pokračující

- zvláště závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku,
- přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku,
- přečin soulože mezi příbuznými podle § 188 tr. zákoníku,

a o d s u z u j e s e

podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **8 (osmi) roků**, pro jehož výkon se podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazuje do věznice **s ostrahou**.

Odůvodnění:

1. Dokazováním provedeným v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav věci tak, jak je popsán v rozsudku.

I. ROZSUDEK ZE 16.02.2016

2. Poprvé soud při obdobných skutkových zjištěních rozhodl rozsudkem ze 16.02.2016, č.j. 17 T 36/2015-783. Obžalovaného tehdy uznal třemi v záhlaví uvedenými trestnými činy a odsoudil jej k osmiletému trestu odnětí svobody se zařazením do věznice s ostrahou a dále mu uložil ochranné sexuologické léčení v ústavní formě. Stalo se tak na podkladě následně uvedeného dokazování a hodnotících právních úvah:

DOKAZOVÁNÍ

3. **Obžalovaný** popřel, že by se dopustil jakéhokoli závadového jednání vůči své dceři a její výpověď označil za mstu za to, že jí zakazoval stýkat se s jejím přítelem [REDAKCE]. Zdůraznil, že vede a vedl uspokojivý sexuální život s dospělými partnerkami a nemá žádný důvod obracet svůj sexuální zájem k vlastní dceři.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Monika Božovská

4. **Poškozenou** [REDACTED] soud osobně vyslyšal, a to dokonce dvakrát. To přesto, že poškozená je dítětem a její výslech se týkal citlivých a jitičících okolností, v důsledku čehož by mohly být formálně splněny podmínky pro přečtení její výpovědi z přípravného řízení podle § 102 odst. 2 tr. řádu. Soud k osobnímu výslechu poškozené přistoupil mimo jiné proto, že audiovizuální záznam pořízený v přípravném řízení nebyl pořízen v takové kvalitě, která by umožňovala jeho přehrání v hlavním líčení. Tento nedostatek by šlo zhojit přečtením přepisu audiozáznamu. Primárním důvodem, proč však soud poškozenou osobně vyslyšal, byla skutečnost, že poškozená ještě v přípravném řízení svou původní usvědčující výpověď odvolala s tvrzením, že si vše vymyslela, kdy údajně přijala názory a postoje svého přítele [REDACTED] za své.
5. Výslech poškozené v hlavním líčení byl konán za takového uspořádání, že obžalovaný byl usazen ve vedlejší místnosti tak, aby byl zamezen oční kontakt mezi ním a poškozenou, avšak aby obžalovaný bezprostředně slyšel, co poškozená vypovídá. S touto formou výslechu poškozená souhlasila a při tomto aranžmá vypověděla, že k pohlavním interakcím mezi ní a obžalovaným docházelo od jejich šesti až osmi let a trvalo to až do jara roku 2015. Sexuální kontakty zahrnovaly jak [REDACTED], tak [REDACTED] zakončený někdy [REDACTED], dále digitální [REDACTED] a rovněž i [REDACTED] na [REDACTED]. Poprvé došlo k sexuálnímu kontaktu ještě v útlém věku poškozené v jejich [REDACTED] bytě, kdy obžalovaný v koupelně položil poškozenou na pračku a [REDACTED]. Další [REDACTED] probíhaly až v pozdějším věku poškozené a celkem jich bylo zhruba do deseti případů. Ostatním popisovaným nekoitálním aktivitám však byla poškozená vystavována po celou dobu. Tento otcův zájem poškozená slovně odmítala, plakala, snažila se nevyhovět jeho pokynům, ten však prosadil svou vůli. Někdy tím, že se opakovanému pokynu podvolila a někdy tím, že užil sílu, kterou poškozenou stlačil či ji držel v požadované pozici, v jednom případě ji i chytil pod krkem. Poškozená se s tím, že je objektem sexuálního zájmu svého otce svěřila jednak svému bratrovi, jednak své kamarádce [REDACTED], a jednak i svému tehdejšímu příteli [REDACTED].
6. Svědkyně [REDACTED] **starší** (matka poškozené) v hlavním líčení odmítla vypovídat s odkazem na příbuzenský vztah k obžalovanému, který je otcem její dcery. Na tomto postoji setrvala i po upozornění soudem, že jakkoli má na takový postoj právo, měla by zvážit, že současně vystupuje v pozici matky poškozené. Ve své výpovědi z přípravného řízení, která byla v hlavním líčení přečtena, svědkyně vyjádřila přesvědčení, že obvinění jejího bývalého manžela nejsou pravdivá a dcera si je vymyslela, neboť jí bylo zakázáno stýkat se s rodinou dceřina přítele [REDACTED].
7. Svědek [REDACTED] **mladší** (bratr poškozené) vypověděl, že zhruba v době, kdy jeho sestře bylo dvanáct let, se mu svěřila, že je otcem od svých osmi let znásilňována. Žádné konkrétní údaje ohledně četnosti, způsobu či místa mu nesdělila. Svědek měl informaci, že sestra se s tím svěřila i své kamarádce [REDACTED].
8. Svědkyně [REDACTED] (kamarádka poškozené) vypověděla, že poškozená se jí svěřila, že jí otec, když byla malá, znásilnil, svěřila se jí rovněž s tím, že je od otce osahávána.
9. Svědci [REDACTED] a [REDACTED] (mateřští prarodiče poškozené), ani [REDACTED] (otcovská babička poškozené) nepozorovali na poškozené nic, coby avizovalo nějaké problémy ve vztazích mezi poškozenou a jejím otcem. Poškozená se jim také nikdy s ničím nesvěřila. I tito svědci vyjádřili, že nevěří tomu, že by se obžalovaný vůči poškozené stíhaného jednání dopustil. V době, kdy došlo k uvěznění obžalovaného, a každý ze svědků s poškozenou komunikoval, tak ta jim tvrdila, že obžalovaný jí nijak neublížil.
10. Svědek [REDACTED] (expřítel poškozené) vypověděl, že poškozená se mu v průběhu jejich vztahu v období jara 2015 svěřila, že je zneužívána svým otcem, a to od svých sedmi až osmi let téměř denně. S tím se svěřila i své kamarádce [REDACTED]. Svědek tvrdil, že

k zneužívání poškozené došlo většinou poté, co její otec požil alkohol a popsál, že poškozená byla nucena k [REDAKCE], byla zmlácena při odporu a byl na ní vynucen i [REDAKCE].

11. Svědkyně [REDAKCE] (matka [REDAKCE]) vypověděla, že poškozená, která k nim docházela za synem [REDAKCE], coby svým tehdejším přítelem, se jí svěřila, že je zneužívána svým otcem. Zneužívání mělo zahrnovat [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], jakož i [REDAKCE] a [REDAKCE]. Svědkyně referovala také o tom, že obžalovaný měl poškozenou chytit pod krkem a držet jí pus, aby nemohla volat o pomoc.
12. Svědkyně [REDAKCE] (matka [REDAKCE]) vypověděla, že její dcera [REDAKCE] se jí zmiňovala o tom, že poškozená byla v útlém věku znásilněna otcem a ten, že svou dceru osahává a sexuálně obtěžuje. Svědkyně sama registrovala negativní změny v chování poškozené v momentě, kdy jí volali rodiče.
13. Svědkyně [REDAKCE] (aktuální partnerka obžalovaného) vypověděla, že soužití s ním je zcela standardní, obžalovaný nevyžaduje žádné specifické sexuální praktiky. Na obžalovaném ani na jeho dceři nepozorovala, že by mezi nimi panovaly jakékoli napjaté vztahy.
14. **Z psychologického znaleckého posudku** znalce Mgr. Šnorka soud zjistil, že paměťové schopnosti poškozené dosahují průměrné úrovně; schopnost do paměti ukládat, uchovat a následně vybavit si informace, není narušena. Vzhledem k povaze jednání, jehož se měla stát obětí, nelze očekávat, že by podstatné aspekty zapomněla. U poškozené byl zjištěn disharmonický vývoj osobnosti, její vnitřní svět je chaotický a silně ovládaný citovými prožitky; s realitou zachází svévolně a prožité události interpretuje s ohledem na aktuální potřeby. Ojedinele může docházet až ke ztrátě kontaktu s realitou, percepce a interpretace skutečnosti mohou být významně zkreslené, nejedná se ale o zkreslení psychotické hloubky. Pro tyto povahové zvláštnosti je obecná věrohodnost poškozené významně snížena, a to pak ovlivňuje i specifickou věrohodnost poškozené, kterou znalec v písemném vyhotovení rozsudku označil za *velmi problematickou*, a to jednak vzhledem ke kvalitám obecné věrohodnosti a především pak z důvodu změny výpovědi poškozené v přípravném řízení. Časově druhou výpověď v přípravném řízení znalec označil za nepřesvědčivou, v níž poškozená nedokázala zodpovědět řadu dotazů, ani uspokojivě vysvětlit nesrovnalosti. Ve prospěch specifické věrohodnosti svědčí to, že informaci o stíhaném jednání svěřila bratrovi dlouho před zahájením policejního šetření, aniž by tím bezprostředně získala; o tom též a se stejným časovým aspektem hovoří i v komunikaci se svým tehdejším přítelem [REDAKCE]. Možným negativním sexuálním zkušenostem z minulosti nasvědčují i nápadné sexuální obsahy v prožívání, které jsou spojené s její úzkostí.
15. V hlavním líčení poté, co byl přítomen výslechu poškozené před soudem, znalec korigoval své závěry z písemného znaleckého posudku, kdy oproti původnímu označení její specifické věrohodnosti jako *velmi problematické* se přiklonil k závěru o pouhé *problematickosti* specifické věrohodnosti. Vysvětlil, že vystoupení poškozené před soudem působilo autenticky a souladilo s její prvotní výpovědí. Předchozí změna výpovědi však proběhla, a proto věrohodnost poškozené za bezproblematickou označit nelze. Znalec dále doplnil, že v pořadí druhá výpověď v přípravném řízení (výpověď, kterou poškozená odvolala svá tvrzení o zneužívání otcem) neodpovídala jejímu naturelu - osobnostnímu uspořádání, poškozená se jevila neklidná a úzkostná a znalci i krátce referovala o nepravdivosti této své výpovědi učiněné pod tlakem rodiny (viz druhý odstavec strany 17 protokolu o hlavním líčení z 08.12.2015).
16. **Z psychiatricko-sexuologického znaleckého posudku** znalkyně MUDr. Herrové soud zjistil, že obžalovaný netrpí ani netrpěl žádnou duševní poruchou, ale sexuální anomálií tzv. thygatofilii, kdy u něho chybí kibutzový efekt vylučující členy klanu jako potencionální sexuální partnery. Není u něho též plně rozvinut mechanismus namlouvání. V důsledku této anomálie

byly jeho ovládací schopnosti podstatně sníženy, rozpoznávací schopnosti zůstaly nedotčeny. Znalkyně u obžalovaného navrhla ochrannou sexuologickou léčbu v ústavní formě.

17. Z **gynekologického znaleckého posudku** znalce MUDr. Sága vyplynulo, že při vyšetření dne 11.01.2016 nebyly na panenské bláně poškozené nalezeny známky porušení, nebyly nalezeny též jakékoliv jizvy z dřívějšího traumatu. Vchod do pochvy byl volně prostupný pro dva prsty. Při pružném hymenu a při popsaném pro dva prsty volně prostupném poševním vchodu poškozené mohlo dojít k pohlavnímu styku, aniž by při tom došlo k porušení panenské blány. Je však možno téměř vyloučit, že by k porušení panenské blány nedošlo při penetraci penisu dospělého muže do [REDAKCE] sedmileté dívky.
18. Skutkový stav je dále dokreslován **listinnými důkazy**, zejména:
- facebookovou komunikací mezi poškozenou a [REDAKCE],
 - zprávami o rodinných poměrech poškozené,
 - zprávami o trestní a přestupkové minulosti i osobních poměrech obžalovaného,
 - deníky poškozené.

HODNOCENÍ DŮKAZŮ

19. Provedené důkazy hodnotil soud podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i ve vzájemném souhrnu a dospěl k následujícím závěrům.
20. Znalecké posudky znalců Mgr. Šnorka, MUDr. Herrové a MUDr. Sága pokládá soud za plně věrohodné a přesvědčivé. U žádného ze znalců nebyly shledány okolnosti nasvědčující tomu, že znalec by měl škodit nebo naopak protežovat některou z procesních stran. Znalci vysvětlili, oč opírají své odborné závěry a dokázali spolehlivě zodpovědět dotazy jak soudu, tak procesních stran.
21. Znalkyně MUDr. Herrová byla zejména soudem dotazována na symptomy, z nichž dovozuje své znalecké závěry. Ty se totiž z laického pohledu mohly zdát jako projev standardního rodičovského zájmu o blaho dítěte. Soud se takto dotazoval, proč znalkyně dovodila chybějící kibutzový mechanismus, když obžalovaný tvrdil svůj stud při dotazech dcery na vzhled spermatu, popř. při jejích požadavcích na podání ručníku při koupeli nebo při koupi podprsenek. Znalkyně vyložila, že právě rozpaky a stud obžalovaného svědčí pro jiný, než jen rodičovský zájem. Standardní rodič by neměl důvod červenat se (jak obžalovaný popsal znalkyni), ale přijal by požadavek dítěte jako něco normálního, co by v klidu a bez emočního náboje vysvětlil. Závěr znalkyně o tom, že obžalovaný se přehnaně zajímal o intimní život poškozené – a že nešlo jen o rodičovský zájem o dceřina přítele, o němž se rodič domníval, že není pro ni vhodným partnerem – znalkyně opřela o to, že v případě obžalovaného je přesah v detailním zkoumání dceřiných poměrů zahrnujícím pátrání po jejích známostech, kontrolu telefonu apod. Na neúplnou proceptivitu pak znalkyně usoudila z toho, že obžalovaný čeká na impuls druhé strany, a pro jeho neúplnou proceptivitu zřetelně svědčí jeho vysvětlení, že aplikuje poučku „nezájem vzbudí zájem“. Jedinec s plnou proceptivitou totiž neaplikuje poučky, ani je zpravidla neuchová v paměti, ale jeho namlouvací mechanismy nabíhají automaticky bez jejich učení.
22. Výpovědi svědků [REDAKCE] (bratra poškozené), [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE] pokládá soud za věrohodné přinejmenším v základu jimi poskytovaných informací. Zmínění svědci referovali o tom, co se dozvěděli od poškozené, popř. jak informace, které jim byly adresovány, pochopili či zpracovali. Soud zde míří především na tu skutečnost, že sexuální tematika je zpravidla zatížena určitým studem a osoby o ní referující se nezřídka uchylují k určitým náznakům s očekáváním, že je adresát informace pochopí. Jednoduše řečeno, nedojde k explicitnímu vyslovení a popisu celé události, ale

Shodu s prvopisem potvrzuje: Monika Božovská

referující často nedeřekne poskytovaný údaj, používá neurčitá zájmena, obraty typu „...a pak ...to...“ apod. Tento způsob náznakové komunikace pak pochopitelně skýtá relativně velký potenciál zkreslení exaktních informací. Z tohoto pohledu pak nelze přeceňovat rozpory, které se týkají detailů – zpravidla druhu jednotlivých sexuálních praktik, popř. i časového ukotvení jednotlivých událostí.

23. Soud se neztotožňuje s tím, že [redacted] a [redacted] by snad ke své výpovědi měli být motivováni jakousi snahou pomstít se či uškodit obžalovanému. Taková konstrukce je ničím nepodložená a i motivačně velmi chabá, neboť není jasné, co by taková pomsta měla [redacted] přinášet. Pakliže se [redacted] hodnověrným způsobem dozvěděli, že mohlo dojít k spáchání závažného jednání, bylo správné, že se s takovými informacemi obrátili na příslušné instituce, které jsou zpravidla jediné nadány schopností a prostředky takovou situaci řešit.
24. Výpovědi svědkyně [redacted] starší (matky poškozené), [redacted] a [redacted], ani [redacted] soud za věrohodné a přesvědčivé označit nemohl. Přístup [redacted] starší, coby matky poškozené, spočívající v odmítnutí výpovědi při hlavním líčení pokládá soud za velmi nestandardní a těžko pochopitelný, který nasvědčuje většímu zájmu svědkyně o svého bývalého manžela, než o vlastní dceru. Soud tím nechce svědkyni [redacted] starší upírat procesní práva, ovšem i z uplatnění či neuplatnění určitých procesních práv lze usuzovat na postoj a naladění svědkyně k projednávané kauze. To zapadá i do závěrů psychologického znaleckého posudku, který rodinu, v níž žila poškozená, popsal jako nefunkční (viz strana 22 protokolu o hlavním líčení z 08.12.2015).
25. Obdobné platí i o výpovědích prarodičů poškozené, jejichž výpovědi působily spíše vyhýbavě. Markantně se to projevilo především ve výpovědi svědka [redacted], který tvrdil, že si nepamatuje, co poškozená o událostech řekla jeho manželce. Jakkoli na lidskou paměť jistě působí proces zapomínání, nejedná se o stejnorodý děj. Lidská paměť snadno vymazává běžné ničím neatraktivní informace, ovšem mimořádné prožitky zpravidla zanechávají spolehlivější paměťovou stopu. Otázky týkající se znásilnění vlastní vnučky tak, jak se to [redacted] dozvěděl – v podstatě jako „blesk z čistého nebe“ – lze nepochybně řadit mezi události, kterým drtivá většina populace není vystavena vůbec, natož pak denně či tak, aby se to stalo běžnou součástí života. Nelze proto příliš věřit tomu, že by si svědek [redacted] nepamatoval tak zásadní skutečnosti, jakými jsou stanoviska jeho vlastní vnučky sdělovaná rodinným příslušníkům ohledně takového zacházení.
26. Výpověď svědkyně [redacted] má soud za věrohodnou. Z této výpovědi však vyplynuly především aktuální poměry obžalovaného a její výpověď nepotvrdila ani nevyloučila, zda se stal projednávaný skutek. Z pohledu svědkyně vnímané standardní a spokojené sexuální soužití obžalovaného s ní nevylučuje události popisované poškozenou.
27. Klíčové pro rozhodnutí ve věci bylo posouzení věrohodnosti poškozené. Soud pečlivě vážil argumenty, které byly vzneseny oběma proti sobě stojícími stranami, a přiklonil se k závěru o správnosti argumentace zastávané státní zástupkyní. Primárním důvodem je to, že soud nenašel žádný motiv, pro který by si poškozená měla vymýšlet svá tvrzení. Ta jsou velmi intenzivní, mimořádně zasahující do rodinné prostředí a motivace, aby si něco takového vymýšlela, by musela být dle názoru soudu velice silná a opřená o nějaké nadmíru zásadní a důležité důvody. Žádné takové důvody soud nenalezl. Nemůže jimi být ani obžalovaným nabízená motivace msty za to, že jí otec bránil ve vztahu s [redacted]. Takto intenzivní obvinění se nejeví jako přiměřené pro realizaci údajné (navíc dosti pochybné) pomsty. To pak platí tím spíše, že poškozená svůj vztah s [redacted] ukončila, takže eventuální další otcovo bránění v něm ztratilo smysl. Stejně tak je velmi nepravděpodobné, že ukončení vztahu s [redacted] by nevedlo k oslabení či vyprchání pomstychtivosti. Poškozená však na svých tvrzeních setrvala.

28. Soud poškozenou dvakrát slyšel přímo v jednací síni. Vyslychal ji způsobem, kdy poškozená věděla, že to, co sděluje, slyší i obžalovaný a takto takřka přímo do očí mu zopakovala, že sexuálních aktivit se vůči ní dopouštěl. Soud nezastává názor, který zcela legitimně a korektně prezentovala obhajoba, že poškozená by měla tak extrémně chaotický vnitřní svět, že by nebyla schopna rozlišit vybájené události od událostí reálných. Psychologický znalecký posudek sice hovoří o jistém vnitřním chaosu v uspořádání poškozené, nicméně tento chaos není takové intenzity a takových kvalit, aby bylo na místě uvažovat o tom, že poškozená není s to rozlišit, jestli byla nebo nebyla vystavena nějakým sexuálním praktikám. To zřetelně plyne z vystoupení psychologa Šnorka, který udal, že prostupná hranice mezi jejím vnitřním a vnějším světem neznámá, že poškozená by špatně vnímala či vymýšlela si něco, co se vůbec neudálo, ale že může pouze událost vnímat intenzivněji a zkreslit ji při její interpretaci co do souvislostí a intenzity (viz poslední odstavec strany 19 a první odstavec strany 20 protokolu o hlavním líčení z 08.12.2015). I kdyby soud připustil optiku obhajoby, pak navíc i zde schází jakýkoliv motiv, pro který by si poškozená měla do svého vnitřního světa implantovat negativní sexuální prožitky spojované se svým otcem.
29. Soud proto zastává názor, že výpověď poškozené v jádru poskytovaných informací – v tom, že docházelo k sexuálním interakcím mezi ní a jejím otcem – je pravdivá. Soud má za to, že z její výpovědi lze vycházet, i pokud jde o charakteristiky jednotlivých sexuálních kontaktů. Tedy, že došlo jednak k [REDAKCE], jednak k [REDAKCE], dále k různému [REDAKCE], a k [REDAKCE] poškozené. Exaktně nelze z výpovědi poškozené vycházet v tom směru, že by bylo možné jasně časově ukotvit jednotlivé sexuální aktivity, příp. že by bylo možno sepsat podrobný výčet sexuálních praktik, které se odehrály při té které sexuální interakci, usadit konkrétní sexuální interakci do určitého místa, interiéru domu apod. V tomto směru paměť poškozené a její výpověď není tak přesná, aby toto bylo možné. Tato skutečnost však nikterak nezpochybňuje věrohodnost poškozené ohledně poskytování základu informace. Lidská paměť je zcela standardně vystavena procesu zapomínání a platí to o to intenzivněji, pokud jde o události, na které se jedinec snaží zapomenout a vytěsnit ze své paměti. Je také zcela logické, že pokud je někdo vystavován určitému počínání s větší četností tak, že se to stane v podstatě standardním během jeho života, tak pochopitelně se nezaměřuje na detaily jednotlivých událostí.
30. Pro věrohodnost výpovědi poškozené dále svědčí znalecký posudek psychologický. Ten sice říká, že specifická věrohodnost poškozené je *problematická*, což opírá o změnu její výpovědi, i o to, že poškozená přeci jen určitý chaos ve svém vnitřním světě má, ovšem nejde o tak intenzivní zmatek, aby šlo tvrdit, že vůbec neví, co se odehrálo. Z psychologického znaleckého posudku navíc plyne významná informace, že ve světě poškozené je sexuální tematika osazena velmi intenzivně úzkostí, což je prvek, který svědčí pro to, že byla vystavena sexuálním prožitkům, které pro ni nebyly příjemné. To zapadá do jejího popisu.
31. Další aspekt, který hovoří pro věrohodnost poškozené (onu věrohodnost v základu – v kostře poskytovaných informací – tj. že byla vystavena sexuální interakci, že šlo typově o takové či onaké pohlavní styky) je to, že se o tom, čemu je vystavována ze strany svého otce, svěřila svému bratrovi a své kamarádce [REDAKCE]. A svěřila se nikoli v době, kdy věc vyšla najevo, ale s nezanedbatelným časovým předstihem. Bratr poškozené to usazuje do doby, kdy poškozené bylo dvanáct let, [REDAKCE] do podzimu 2014. I z tohoto hlediska se jeví být krajně nepravděpodobné, že by si poškozená vymýšlela nebo by snad měla být tak lstivá, aby si dokázala „připravit půdu“ tím, že by vypustila dvěma svým blízkým osobám záměrnou dezinformaci s tím, že ji později rozvine a bude s ní pracovat jako s nepravdivým obviněním sloužícím k odstranění otce nepřejícího jejímu vztahu. Takovou rafinovanost a předvídatost by snad bylo možno očekávat od profesionálních manipulátorů typu tajných služeb, ale ne od

- dvanácti až čtrnáctileté dívky. Navíc nelze nevidět, že v době, kdy se poškozená svěřila bratrovi, ještě vůbec žádný vztah s [REDAKCE] neměla, natož aby mu pak obžalovaný mohl nějak bránit.
32. To, že osoby z okolí poškozené referují o jednotlivých praktikách praktik odlišně od poškozené samotné – ta zmínila, že se jednalo řádově o jednotky [REDAKCE] a čtenější jiné nekoitální aktivity jako [REDAKCE], [REDAKCE] apod. – nelze přeceňovat. Jak zmíněno již shora, komunikace o sexuální tématice v celé řadě případů neprobíhá explicitně, ale pracuje s různými náznaky, poznámkami a je otázkou, co si adresát informace dokáže převzít z takového sdělení, a nakolik si to sám vyinterpretuje do ne zcela přesné pozice. Tím soud nemíní, že by tak činil vědomě ve snaze něco zkreslit, ale čistě ve snaze pochopit to, co je mu sdělováno, si vytváří svůj vlastní obrázek, který nemusí přesně odpovídat realitě, jakou lze zjišťovat např. soudním výslechem, který je zaměřen právě na ta explicitní sdělení. To souvisí i s laickým vnímáním pojmu *znásilnění*, který v neodborné terminologii zahrnuje rozmanité sexuální interakce, které mnohdy intenzity znásilnění zdaleka nedosahují. Jinak řečeno, pokud někdo řekne, že byl znásilněn a ve skutečnosti popisuje, že byl osaháván proti své vůli, tak snadno v adresátovi takové informace vyvolá představu, že se jednalo např. o [REDAKCE], [REDAKCE] či [REDAKCE] nebo o jiné invazivnější zásahy do intimní sféry.
33. Náhled soudu na věrohodnost poškozené není otřesen ani gynekologickým znaleckým posudkem. Z toho lze činit závěr, že nelze mít za prokázané, že by v útlém věku poškozené došlo k [REDAKCE], tedy k [REDAKCE] obžalovaného do [REDAKCE] tehdy šesti až osmileté dívčiny. V tomto tvrzení její výpověď nemůže být přesná. Dlužno poznamenat, že již obžaloba v popisu skutku nepracuje s tím, že by k [REDAKCE] mělo dojít již v [REDAKCE] bytě v [REDAKCE], ale [REDAKCE] klade až do doby po dvanácti letech věku poškozené. To znalecký posudek nevyklučuje. Znalec říká, že panenská blána poškozené je nadána určitou pružností a prostupností, a zmiňuje, že při takto pružném hymenu, příp. při rovnoměrnosti otvoru v panenské bláně, může docházet k tomu, že pohlavní úd pronikne do pochvy bez jejího roztržení. Obhajoba ne zcela přesně pracovala s procentuálním vyjádřením uvedeným znalcem k defloračnímu krvácení. Deflorační krvácení a procenta případů, kdy k němu nedochází (5%), se vztahují na situaci, kdy při pohlavním styku dojde k porušení hymenu, ale přesto nedochází k žádnému krvácení. Zde platí 5%-ní pravděpodobnost. To ale není situace řešené kauzy. V projednávaném případě je hymen neporušen, takže vůbec není na místě úvaha, že by mohlo dojít k nějakému krvácení. U poškozené je hymen natolik prostupný, že umožní penetraci, aniž by se jakkoli poškodil. Navíc se nepodařilo spolehlivě zjistit, nakolik byla penetrace hluboká – mělký průnik do vulvy vs. hluboké vniknutí, kdy se [REDAKCE] až po kořen dostává do [REDAKCE] poškozené. Gynekologický znalec zmínil, že při nespolupráci dívky je málo pravděpodobné, že by nedošlo k žádnému poškození panenské blány. Zde se však z výpovědi poškozené podává, že její obrana se držela v rovině nikoli iniciativní, intenzivní, fyzické, aktivní obrany, ale že spočívala pouze v pláči, ve verbálním odmítání požadovaných aktivit. Z pohledu techniky soulože tak de facto žádná nespolupráce poškozené nenastala.
34. Věrohodnosti poškozené nasvědčuje konečně i obsah deníků, které si psala. Ty působí autenticky zejména v tom směru, že poškozená nemá zcela jasno ve svém vztahu k otci, což koresponduje se závěry psychologického znaleckého posudku (viz č.l. II./462).
35. Znalecký posudek znalkyně MUDr. Herrové pak v kontextu řečeného zapadá do zjištěných informací, kdy znalkyně u obžalovaného dohledala jisté specifikum jeho sexuality, a to tedy neúplnou sexualitu a tzv. thygatrofilií, tedy náklonnost k vlastní dceři. Soud znalkyni vyslyšel a ptal se jí i na to, co se laicky nejevilo jako nestandardní péče a nestandardní zájem rodiče o potomka. Znalkyně vysvětlila, v čem byl zájem obžalovaného o poškozenou specifický, odlišný od standardního zájmu otce a přesahující již do jiné vztahové roviny.

II. ODVOLACÍ ROZHODNUTÍ

36. První rozsudek byl k odvolání obžalovaného v celém rozsahu zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně. Stalo se tak rozhodnutím Vrchního soudu v Praze z 30.08.2016, sp.zn. 2 To 38/2016. Vrchní soud původnímu rozsudku vytkl nejasnost a neúplnost skutkových zjištění, kdy se prvostupňový soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, vnikly pochybnosti o správnosti skutkových zjištění a k objasnění je třeba provádět další důkazy.
37. Druhostupňový soud poukázal na to, že výraz „nejspíše“ uvozující ve skutkové větě rozsudku věk poškozené, od něhož obžalovaný s poškozenou opakovaně vykonal soulož, svědčí o určité míře nejistoty, která je neakceptovatelná v případě, kdy časové ukotvení je významné z hlediska trestní odpovědnosti pachatele. Hodnocení výpovědi poškozené soudem prvního stupně označil Vrchní soud za nepřesvědčivé v souvztažnosti k závěrům psychologického znaleckého posudku o její věrohodnosti.
38. Odvolací soud dále krajskému soudu vytkl, že nijak nehodnotil listiny týkající se aktivit obžalovaného na erotickém portálu [REDAKCE], což může být významné z hlediska motivace obžalovaného a jeho případného náhražkového jednání. V odvolacím řízení navíc vyšel najevo nový důkaz, jímž byl sexuologický znalecký posudek znalce Procházky, který se neztotožnil se závěry sexuoložky MUDr. Herrové a který dospěl k stanovisku, že obžalovaný není postižen sexuální deviací a jeho pobyt na svobodě není nebezpečný. Protože k souladu znalců před odvolacím soudem nedošlo, vrchní soud uložil soudu prvního stupně opatřit nový znalecký posudek a dal na zvážení, zda s ohledem na možnou náročnost nebude na místě přibrat znalecký ústav.
39. Konečně vrchní soud krajskému soudu uložil věnovat pozornost zjištění, že obžalovaný byl nakážen kapavkou v období, kdy se měl sexuálně stýkat s poškozenou, a v důsledku toho zjistit, jaká je pravděpodobnost nákazy jiné osoby při pohlavním styku. Stejně tak shledal potřebným zabývat se komunikací ze sociálních sítí, kterou obžalovaný předložil v odvolacím řízení.

III. ROZSUDEK Z 27.02.2017

40. Podruhé soud rozhodl rozsudkem z 27.02.2017, č.j. 17 T 36/2015-982, který dne 20.07.2017 nabyl právní moci poté, co odvolání obžalovaného bylo zamítnuto. Krajský soud tehdy rozhodl totožně, jako se stalo i v nynějším rozsudku, a to na podkladě níže uvedeného doplnění dokazování v intencích příkazů odvolacího soudu a následných hodnotících úvah:

DOKAZOVÁNÍ

41. Soud prvního stupně dovodil, že by bylo neúčelné zadat znalecký posudek znalci či ústavu zapsanému v prvním oddílu seznamu ústavů kvalifikovaných pro znaleckou činnost vedeném Ministerstvem spravedlnosti ČR a vršit tak kvalitativně stejnorodé posudky. To platí tím spíše, že dle pokynů odvolacího soudu mají být novým posudkem zhodnoceny závěry předchozích znalců. Jde tedy nejen o podání tzv. „prostého“ znaleckého posudku, nýbrž i o přezkum (§ 110 odst. 1 tr. řádu) již podaných posudků. K tomuto úkonu jsou povolány znalecké ústavy zapsané ve druhém oddílu seznamu ústavů kvalifikovaných pro znaleckou činnost vedené Ministerstvem spravedlnosti ČR. Takto byla přibrána psychiatrická nemocnice [REDAKCE].
42. Dále soud vyžádal odborné vyjádření z venerologie za účelem zjištění pravděpodobnosti přenosu pohlavní choroby kapavka, kterou trpěl obžalovaný v době styků s poškozenou.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Monika Božovská

43. Konečně soud vyslechl svědkyni [REDAKCE] k otázce komunikace poškozené na sociálních sítích.
44. Z **revizního psychiatricko-sexuologického znaleckého posudku** soud zjistil, že obžalovaný netrpí ani netrpěl závažnou duševní poruchou, je osobností s rysy emoční nestability a nedisciplinovým uživatelem alkoholu. Sexuálně orientován je na dospělé ženy. Obžalovaný byl schopen rozpoznat protiprávnost svého jednání, i své jednání ovládat, a pokud činy spáchal v prostém alkoholovém opojení, byly jeho ovládací schopnosti nepodstatně sníženy. Vyhledávky resocializace obžalovaného jsou příznivé, pobyt obžalovaného na svobodě není nebezpečný. Pokud se obžalovaný dopustil stíhaného jednání, pak lépe než defektní sexualitou lze toto vysvětlit jeho erektilní dysfunkcí od 4. věkového decenia s dospělými ženami a též jeho pijáckou anamnézou (viz č.l. IV/922). Případně inkriminované incestní pedosexuální chování při zachované pohlavní apetenci obžalovaného a při jeho úplném nepatologickém sexuálně motivačním systému znalci vysvětlují jako náhradní ukájení s dostupným nezletilým objektem (viz č.l. IV/920). To dle vyjádření jednoho ze zpracovatelů revizního znaleckého posudku před soudem platí i při zjištěných aktivitách obžalovaného na erotickém webovém portálu [REDAKCE].
45. Z **venerologického odborného vyjádření** vyplynulo, že kapavka se díky své citlivosti k zevnímu prostředí přenáší intimním kontaktem kůže a sliznic při orálním, vaginálním i análním styku, event. použitím bezprostředně kontaminovaných předmětů (např. sexuální hračky) či bezprostředně infikovanými prsty. Riziko přenosu kapavky z muže a ženu je 50%.
46. Svědkyně [REDAKCE] – bývalá spolužačka poškozené a současně nevlastní sestra současné manželky obžalovaného – byla vyslechnuta jako osoba, od níž obhajoba měla získat torzo facebookové komunikace předložené v odvolacím řízení. Svědkyně vypověděla, že facebookovou komunikaci ([REDAKCE]) viděla při prohlížení facebookových stránek na telefonu své kamarádky [REDAKCE]. Svědkyně o existenci této stránky referovala své nevlastní sestře [REDAKCE], dříve [REDAKCE], resp. ji upozornila na existenci webových stránek, na nich je možno pokládat anonymní dotazy. O před soudem projednávané záležitosti svědkyně hovořila pouze s [REDAKCE], která se svědkyně dotazovala, zda o projednávané věci jako exspolužačka poškozené něco ví. Svědkyně dále zmínila, že poškozená se v osmé třídě svěřila s tím, že ji otec znásilnil, aniž by uváděla podrobnosti. Svědkyně tomuto tvrzení poškozené nevěřila, neboť poškozená se při sdělení této informace usmívala.

HODNOCENÍ DŮKAZŮ

47. Nově provedené důkazy hodnotil soud v kontextu důkazů provedených již v původním řízení, a to jednotlivě i ve vzájemném souhrnu.
48. Revizní znalecký posudek i odborné venerologické vyjádření hodnotil soud jako věrohodné důkazy. U žádného ze znalců či odborníků nebylo shledáno nic, pro co by měli protežovat některou z procesních stran a jejich výstupy působí uceleně a přesvědčivě. Revizní znalecký posudek není v koncepčním rozporu s posudkem znalkyně MUDr. Herrové, zastává však odlišný názor v možnosti označit obžalovaného jako thygatrofila. Dle revizních znalců dopadá taková diagnóza na případy, kdy thygatrofilii postižený jedinec je celoživotně a permanentně zaměřen na svou dceru coby objekt jeho sexuálního zájmu. Takto zúžená atraktivita poškozené pro obžalovaného zjištěna nebyla, neboť obžalovaný měl řadu jiných sexuálních zkušeností s jinými sexuálními objekty než s poškozenou (manželky, extramatrimoniální partnerky i ad hoc na erotickém portálu vyhledávané sexuální kontakty bez citové zaangažovanosti), což diagnózu thygatrofilii vylučuje.
49. V konkurenci revizního znaleckého posudku na straně jedné a znaleckého posudku znalkyně MUDr. Herrové na straně druhé pokládal soud revizní znalecký posudek za správnější a přesvědčivější, neboť jde o znalecký posudek zpracovaný týmem odborníků navzájem

- konzultujících a oponujících vznášeným argumentům, což z logiky věci činí diagnostiku spolehlivější a erudovanější, než závěr odborníka jednotlivce.
50. Výpověď svědkyně [REDAKCE] měl soud rovněž za věrohodnou. Svědkyně před soudem popsala, co slyšela či jinak vnímala, dokázala odlišit popisované smyslové vjemy od svých stanovisek či vnitřního přesvědčení.
 51. Shora uvedené hodnocení nově provedených důkazů nemělo žádný dopad na původní hodnotící úvahy soudu prvního stupně, to pouze s výjimkou znaleckého posudku znalkyně MUDr. Herrové. V ostatních aspektech bylo možno poukázat na výše popsané hodnotící úvahy soudu (viz kapitola I. Rozsudek ze 16.02.2016, subkapitola Hodnocení důkazů), které zůstaly platnými i pro rozhodování v pořadí druhým rozsudkem ze dne 27.02.2017. S poukazem na výhrady odvolacího soudu, příp. nově vznesené námitky obhajoby, bylo možno dodat pouze následující:
 52. Přestože znalec Mgr. Šnorek označil specifickou věrohodnost poškozené jako *problematickou* – po vystoupení poškozené v hlavním líčení ustoupil od svého původního závěru o *velmi problematické* specifické věrohodnosti – je třeba tento jeho finální znalecký závěr vyhodnocovat v kontextu celkových jeho znaleckých vyjádření. Znalec uvedl, že výpověď před soudem korespondovala s původní výpovědí poškozené a znalcův finální závěr o *problematickosti* její specifické věrohodnosti je opřen o skutečnost, že znalec nemohl přehlížet, že u poškozené v přípravném řízení ke změně výpovědi došlo, bez ohledu na to, že ona změna výpovědi působila nepřesvědčivě a neodpovídala naturelu poškozené. Ze Šnorkova znaleckého posudku tak nelze činit závěr, že poškozené věřit nelze a že by si vymýšlela neexistující skutečnosti. To platí tím spíše, pokud i nadále nelze nalézt žádný rozumný motiv k tomu, aby poškozená po dobu takřka dvou let konzistentně před orgány činnými v trestním řízení setrvala na svém stanovisku, že byla ze strany obžalovaného vystavena sexuální aktivitám. Znovu je pak třeba vyzdvihnout skutečnost, že poškozená se o sexuálních aktivitách s otcem bavila se svým bratrem [REDAKCE] a dále se svou kamarádkou [REDAKCE]. Oběma přitom o sexuálním zájmu obžalovaného o ni referovala dávno předtím, než nastaly skutečnosti, pro které by se poškozená měla dle obhajoby chtít obžalovanému mstít. To platí jak o jejím vztahu s [REDAKCE], kterému obžalovaný nepřál, tak i o odchodu obžalovaného od rodiny. Bratrovi se poškozená svěřila ve svých dvanácti letech – tj. v roce 2013, kdy vztah s [REDAKCE] ještě nebyl ani navázán, natož aby mu bylo ze strany obžalovaného bráněno, a kdy také ještě nebyl řešen odchod obžalovaného od rodiny. Svěření se kamarádce [REDAKCE] nastalo na podzim roku 2014, kdy obžalovaný sice již mohl dávat najevo nějaké své antipatie k [REDAKCE], ale kdy šlo o dobu řádově půlroku roku předtím, než se poškozená počala se svými problémy s otcem svěřovat [REDAKCE], a třičtvrtě roku předtím, než celá věc počala být řešena orgány činnými v trestním řízení. Úvahy o odchodu obžalovaného od rodiny v té době na pořadu dne vůbec ještě nebyly.
 53. V konotaci na psychologický znalecký posudek nelze ponechávat stranou pozornosti také to, že v prožívání poškozené se vyskytují nápadné sexuální obsahy, které jsou osazeny úzkostí, což nasvědčuje rovněž možným negativním sexuálními zkušenostem z minulosti.
 54. Věrohodnost poškozené nezpochybňuje ani její facebooková komunikace či obžalovaným z doslechu získaná informace o tom, že poškozená by měla být aktivní na erotickém portálu [REDAKCE].
 55. K facebookové komunikaci je třeba zmínit, že prostor sociálních sítí dobře umožňuje všemožná sdělení, u kterých je zhusta pochybné, zda mají oporu v realitě. To počínaje falešnými identitami facebookových profilů, přes „příkrášlené“ – upravené příspěvky (např. fotografie), až po nadsazená a nikoli vážně míněná vyjádření. Distančnost komunikace prostřednictvím sociálních sítí navíc znemožňuje na rozdíl od osobního kontaktu vnímat nonverbální projevy kontrahenta či případný emoční náboj jeho vyjádření. Tato problematická specifika v případě svědecké

- výpovědi před soudem, který má možnost všechny tyto prvky doprovázející svědeckou výpověď vnímat, při osobním slyšení odpadají a obrázek o věrohodnosti si lze z takové výpovědi učinit daleko lépe, než z toho, co poškozená měla napsat na Facebook. V projednávaném případě jde navíc jen o torzo facebookové komunikace, u kterého není znám kontext, v jakém ono torzo bylo pronášeno.
56. Věrohodnost poškozené nezpochybnuje ani tvrzení obžalovaného o jejím údajném působení na erotickém portálu [REDAKCE]. V první řadě je přinejmenším problematický zdroj této informace, kdy obžalovaný sám uvádí, že to někde slyšel, aniž by byl schopen uvést od koho. I kdyby však bylo možno mít za prokázané, že poškozená je na erotickém portálu [REDAKCE] aktivní, mohlo mi to mít sotva nějaký dopad na její tvrzení o tom, co se vůči ní odehrálo ze strany jejího otce, a navíc s ohledem na to, že údajné působení poškozené na zmíněném erotickém portálu má pocházet ze současnosti, vyvstává otázka, zda by takové počínání poškozené spíše než příčinou její výpovědi nebylo následkem její předčasné sexualizace v důsledku závadového počínání obžalovaného.
57. K věrohodnosti poškozené konečně stojí za zmínku, že o sexuálním vystupování obžalovaného vůči ní se zmínila i obhajobou označená svědkyně [REDAKCE], které se poškozená v osmé třídě měla svěřit s tím, že byla ze strany otce znásilněna. [REDAKCE] tak vedle bratra poškozené a vedle kamarádky [REDAKCE] představuje další osobu, k níž se takováto informace dostala. Skutečnost, že poškozená se při sdělování této informace pousmívala, nelze vykládat tak, že poškozená by si při jejím sdělování musela vymýšlet, tak jak to působilo na spolužačku [REDAKCE]. Do arzenálu obranných mechanismů lidské psychiky patří mimo jiné i to, že oběť má tendenci si sama před sebou ospravedlňovat a umenšovat to, co se vůči ní dělo, a transformovat to pro sebe samu do vnitřně přijatelnější roviny zdánlivé uvolněnosti, úsměvnosti či odlehčenosti tak, aby skutečné vnímání události (proti vůli násilím vnucené jednání) bylo utlumené. Toto pak může vést k paradoxním situacím, kdy laické okolí se domnívá, že jde o legraci či nikoli vážně míněné sdělení. Do stejné kategorie spadá i eventuální „mediální obraz“ traumatu vůči jejímu okolí, který oběť prezentuje jednak v souladu se snahou o otupení jeho skutečného vnitřního vnímání, a jednak s cílem předejít zesměšňování, ostrakizaci či jiné nežádoucí reakci okolí (rozpačitý smích, smích skrz slzy).
58. Venerologické odborné vyjádření nevnese do věci žádné nové světlo, neboť je-li pravděpodobnost přenosu kapavky 50%, pak takový závěr pochopitelně neumožňuje přiklonit se na jednu či druhou stranu proti sobě stojících tvrzeních.
59. Revizní psychiatricko-sexuologický znalecký posudek sice vyvrátil, že by obžalovaný trpěl sexuální úchylnou – thygatofilií, nabídl však věrohodné a časově odpovídající vysvětlení motivace obžalovaného pro nyní stíhané jednání. Obžalovaný totiž v určitém období svého života počal vnímat erektilní dysfunkci, což jej v kombinaci s užíváním alkoholu mohlo motivovat k tomu, aby si jako objekt svého zájmu našel sexuální objekt, u něhož díky sexuální nezkušenosti nebude hrozit „shození se“ či jiná difamace, jaké by se mohl vystavit v situaci, kdyby s takovým handicapem vstoupil do sexuální interakce se zralou sexuální partnerkou. Tento závěr znalci z Psychiatrické nemocnice v [REDAKCE] nabídli jako hypotézu a forenzně významné zjištění svého zkoumání. Obhajoba namítá, že s touto hypotézou nelze pracovat, ale soud tento názor nezastává. Znalci, zvláště z oboru psychiatrie, psychologie či jiných neexaktních oborů, z logiky věci musí pracovat pouze s hypotézami, protože zkoumané veličiny nemohou měřit, vážit či jinak přesně zjistit. Současně není jejich úkolem, aby činili skutkové závěry, zda se určité jednání stalo či nestalo. Znalci v momentě, kdy dospěli k lékařskému závěru, že obžalovaný netrpí žádnou sexuální anomálií, správně pátrají po případných jiných motivačních rámcích stojících již mimo sexuální patologii, které by připadaly v úvahu k osvětlení jednání, které mělo proběhnout. Za předpokladu, že k takovému jednání došlo (to není úkolem znalců), pak znalci nabízejí jako pravděpodobnou variantu vyplývající z časových okolností, osobnostních kvalit exploraanta i jeho somatických handicapů možné vysvětlení pro

to, proč by se jinak sexuálně zdravý jedinec měl pouštět do sexuální interakce s partnerem, který jinak jeho sexuálním preferencím nikterak nevyhovuje. Soud toto vysvětlení pokládá za logické a přesvědčivé a nevidí žádný důvod, proč je měl přehlížet.

60. Pokud obhajoba poukazovala na onemocnění poškozené chlamydiemi a ureaplasmaty, pak v první řadě taková onemocnění nemohou prokazovat ani vyvracet stíhaný skutek, neboť byla zjištěna až při znaleckém zkoumání poškozené ke konci roku 2015, a nikoli při gynekologickém vyšetření na počátku trestního řízení v létě 2015. Je tedy otázkou, kdy je poškozená získala. Navíc toto onemocnění je dle gynekologického znalce MUDr. Sága přenosné nejen sexuálně, ale tato infekce je získatelná i špatnými hygienickými návyky. Z tohoto zjištění tedy nelze usuzovat ani na sexuální činnost poškozené (ta by navíc na její výpověď ke stíhanému skutku neměla valný vliv), ani na to, že toto onemocnění by nutně musela přenést či je získat od obžalovaného při sexuální interakci s ním.

ÚPRAVA SKUTKOVÝCH ZJIŠTĚNÍ

61. Oproti prvnímu rozsudku došlo pouze k použití přesnějšího označení momentu, od něhož docházelo k vykonávání souloží obžalovaného s nezletilou, tak jak na to cílila výtku odvolacího soudu. Zatímco v prvním rozsudku bylo uvedeno, že se tak dělo *nejspíše* od dvanácti let věku poškozené, v druhém rozsudku soud zvolil formulaci *nejméně* od dvanácti let jejího věku. Takto to poškozená popsala ve své v pořadí druhé výpovědi před soudem.

IV. DOVOLACÍ ROZHODNUTÍ

62. K dovolání obžalované Nejvyšší soud druhý rozsudek, stejně jako na něj navazující rozhodnutí pozbyvší podkladu, zrušil a krajskému soudu přikázal, aby věc znovu projednal a rozhodl. Stalo se usnesením z 24.01.2018, č.j. 3Tdo 1597/2017. Nejvyšší soud shledal extrémní rozpor mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními, kdy tvrzení poškozené nebyla dostatečně konfrontována s dalšími důkazy, zejména v podobě některých svědeckých výpovědí, dle nichž si poškozená vše vymyslela. Nejvyšší soud shledal nezbytným, aby se krajský soud opětovně zabýval otázkou věrohodnosti výpovědi poškozené, a to zejména v detailní spolupráci s příslušnými znalci z oblasti psychologie a gynekologie včetně reálnosti stíhaného jednání obžalovaného, zejména i s ohledem na uvažovanou délku takového jednání, jeho intenzitu i samotného věku poškozené. To především s ohledem na potřebné vysvětlení poškozené, proč označené jednání obžalovaného bez dalšího snášela a nikomu nesdělila a takto podrobně testovat přesvědčivost (věrohodnost) její výpovědi. V případě, že krajský soud shledá nezbytným pro náležité objasnění věci potřebu dalších důkazů, zavázal jej nejvyšší soud k jejich provedení.

V. ŘÍZENÍ PO ROZHODNUTÍ DOVOLACÍHO SOUDU

63. Krajský soud se v intencích pokynů dovolacího soudu znovu zabýval věrohodností výpovědi poškozené. Za tímto účelem doplnil dokazování jednak jejím výsledkem a jednak výsledkem matky poškozené, neboť s ohledem na odstup času si bylo možno slibovat změnu jejího postoje oproti původnímu řízení, kdy odepřela vypovídat pro blízký vztah k obžalovanému. K výsledku poškozené i její matky pak krajský soud předvolal psychologického znalce Šnorka
64. Krajský soud nepřítakal obžalovanému, že rozhodnutí Nejvyššího soudu by mělo být interpretováno jako pokyn k zadání jiného psychologického znaleckého posudku, jiného znaleckého posudku z oblasti gynekologie, popř. zadání posudků revizních. Nejvyšší soud totiž žádný takovýto pokyn nevyslovil.

65. **Poškozená** setrvala na své původní výpovědi stvrzené již po dvakrát před soudem prvního stupně, a to opětovně v tomtéž aranžmá jako při dřívějších výsleších. I nyní poškozená vypovídala tak, že byl zamezen její vizuální kontakt s obžalovaným, který však z vedlejší místnosti slyšel, jak poškozená vypovídá. Poškozená v hlavním líčení k otázkám, na něž poukazoval Nejvyšší soud (proč stíhané jednání bez dalšího snášela a nikomu nic po dobu osmi let nesdělila) zopakovala totéž, co uvedla již v předcházejících svých výsleších před prvostupňovým soudem (viz protokol o hlavním líčení z 8. 12. 2015 na straně 9 v poslední větě třetího odstavce, dále na straně 10 v druhé větě posledního odstavce, a dále na straně 12 v předposlední větě čtvrtého odstavce). Tato vysvětlení poškozená poskytla i při svém posledním výslechu, kdy doplnila, že jednání obžalovaného zpočátku nevnímala jako něco špatného a nenormálního, následně se bála reakcí otce, který ji nabádal, aby nic neříkala matce. Bála se, že otec by jí fyzicky ublížil. Matce se nesvěřila, neboť se obávala, že matka jí nebude věřit a bude na straně otce. Matka měla otce velmi ráda, a to i přesto, že ten se k ní choval někdy násilně. Prvně se svěřila až bratrovi ve svých třinácti letech a později kamarádce [REDAKCE].
66. Svědkyně [REDAKCE] **starší** – matka poškozené a exmanželka obžalovaného – změnila svůj původní postoj před prvostupňovým soudem a nyní vypovídala. Popsala fungování rodiny v době jejich společného života v [REDAKCE] a následně v [REDAKCE] a uvedla, že partnerské neshody se týkaly kromě nevěř obžalovaného i otázek výchovy dětí. Obžalovaný se dětem hodně věnoval, ale jeho výchovné metody byly dle svědkyně příliš tvrdé. To se projevovalo i vůči ní, kdy ze strany obžalovaného došlo i k jejímu fyzickému napadání. Svědkyně začala chodit do zaměstnání poté, co poškozená začala navštěvovat školu. Svědkyně pracovala v třísměnném provozu. Dcera měla od počátku problémy s učním a nesoustředěností. Svědkyně připustila, že někdy nebyla dobrá matka, dcera se jí nikdy příliš nesvěřovala a svědkyně poškozené zprvu nevěřila obvinění, která vznesla proti obžalovanému. Poté, co si však svědkyně přečetla deníky poškozené, změnila názor. Svědkyně se vyjádřila i k aktivitám svým a obžalovaného na portálu [REDAKCE] s vysvětlením, že se tak dělo na popud obžalovaného. Domácnost v [REDAKCE] opustila svědkyně s dětmi počátkem června 2015, předtím od Vánoc 2014 se pobytu obžalovaného v [REDAKCE] v týdnu tak na dny. Jde o odhad svědkyně, nikoli o přesný údaj, neboť i v tomto období svědkyně docházela do třísměnného pracovního provozu.
67. **Znalec Václav Šnorek** poté, co byl přítomen výslechu poškozené i její matky, setrval na svých závěrech prezentovaných před prvostupňovým soudem. Vysvětlil, že pro věrohodnost poškozené svědčí neměnné trvání na tom, že se obžalovaný vůči ní dopustil sexuálního chování, což poškozená sděluje i v rámci psychologické léčebné péče spontánně a bez vazby, že by si od takového sdělení něco slibovala nebo od něho něco očekávala. Poškozená o událostech referuje v souladu se svým osobnostním nastavením a s emočním doprovodem odpovídajícím jejímu naturelu, což je další prvek svědčící pro její věrohodnost stejně jako skutečnost, že téma sexuality je u ní osazeno úzkostí. Znalec odmítl, že by věrohodnost poškozené bylo možno testovat opakovanými dotazy na podrobnosti událostí, neboť ty si poškozená při charakteru stíhaného jednání nemůže pamatovat. Znalec též osvětlil (ne)schopnosti dítěte rozpoznat konkrétní způsob pohlavní interakce – zda jde vůbec o penetraci, a pokud ano, tak zda o [REDAKCE] či [REDAKCE]. Konečně se znalec vyjádřil k psychologickým momentům spolupůsobícím při možnostech a schopnostech zneužívaného dítěte oznámit takové počínání svému okolí. Dle znalce v první fázi zneužívané dítě vůbec nerozpozná škodlivost takového jednání a teprve následně po získání určitých zkušeností svede dovodit, že bylo vystaveno něčemu nenormálnímu. Teprve po tomto uvědomění zneužívané dítě řeší, zda, jak a komu se může se svými zážitky svěřit. Znalec uzavřel, že z psychologického hlediska působí nejpřesvědčivěji prvotní výslech poškozené na policii.
68. Krajský soud zamítl **návrhy na doplnění** dokazování vznesené obžalovaným, který se domáhal zpracování dalšího psychologického znaleckého posudku a dalšího znaleckého posudku Shodu s prvopisem potvrzuje: Monika Božovská

gynekologického. Takové dokazování je nadbytečné, neboť provedené dokazování spolehlivě zodpovědělo na otázky poptávané Nejvyšším soudem. O věrohodnosti psychologického znaleckého posudku, jakož i gynekologického znaleckého posudku nejsou pochybnosti – takové nenaznačuje ani Nejvyšší soud a není tak potřeba zpracovávat znalecké posudky jiné a de facto duplicitní.

HODNOCENÍ DŮKAZŮ

69. Nově provedené důkazy hodnotil soud v kontextu důkazů provedených jak v původním řízení, tak i v řízení vedeném poté, co časově prvý rozsudek byl zrušen odvolacím soudem. Důkazy soud hodnotil jak jednotlivě, tak ve vzájemném jejich souhrnu.
70. Výpověď poškozené hodnotí soud i nadále jako věrohodnou, a to ve stejném rozsahu, jak bylo zmíněno již v předcházejících hodnotících úvahách podrobně popsanych výše v bodech 27 – 34 a dále v bodech 52 – 57 nynějšího rozsudku. Poškozená i při nynějším slyšení zůstala konzistentní se svými předcházejícími vyjádřeními, kdy její druhou výpověď z přípravného řízení, při níž odvolala vznesená obvinění, nutno pokládat za nevěrohodnou a vynucenou tlakem okolí, který na ní byl veden ze strany matky, prarodičů a zřejmě i sourozence. Takový nátlak potvrzuje i závěr psychologického posudku znalce Šnorka a ve své nynější výpovědi jej připustila i matka poškozené.
71. Její výpověď poskytnutou v nynější fázi řízení pokládá krajský soud rovněž za věrohodnou, neboť je v řadě momentů souladná s výpovědí poškozené. Matka poškozené takto potvrzuje, že díky jejímu vytížení pracovními směnami, měl obžalovaný dostatek příležitostí být s poškozenou o samotě. Matka poškozené obdobně jako dcera referuje i o napjatých vztazích v rodině řešených někdy i násilnými projevy obžalovaného. Výpověď svědkyně [REDAKCE] starší také nepůsobí naučeným dojmem či snahou poškodit obžalovaného a svědkyně s pochopitelným politováním připouští v jistém směru nedostatečně citový přístup ke své dceři právě tak, jak se obdobně podává i z výpovědi poškozené samotné.
72. Poslední výpověď znalce Šnorka má krajský soud rovněž za plně věrohodnou, a to z týchž důvodů, jaké byly zmíněny již v dřívějších rozhodnutích krajského soudu. Znalec se navíc dostal do opakovaného kontaktu s poškozenou, měl možnost slyšet a vnímat její vystupování a nabrat tak dostatek anamnestických údajů potřebných k poskytnutí odpovědí poptávaných Nejvyšším soudem při testování věrohodnosti poškozené.
73. Hodnocení nyní nově provedených důkazů nemělo žádný dopad na původní hodnotící úvahy soudu prvního stupně, které jsou s výjimkou závěrů stran znaleckého posudku znalkyně MUDr. Herrové rozvedeny výše (v kapitolách I. rozsudek ze 16. 2. 2016, subkapitola hodnocení důkazů a v kapitole III. rozsudek z 27. 2. 2016, subkapitola hodnocení důkazů). Tyto hodnotící úvahy zůstaly platnými i pro rozhodování nynějším rozsudkem. S poukazem na výhrady dovolacího soudu, příp. nově vznesené námitky obhajoby, lze dodat pouze následující:
74. V situaci, kdy z výpovědi poškozené vyplynulo, že ona ani neví (viz str. 6 protokolu o hlavním líčení ze dne 21.05.2018), jestli v oněch ranějších stádiích jejího věku došlo k vniknutí otcova penisu do její pochvy, tak jakékoliv zkoumání její věrohodnosti ve spolupráci s gynekologem je nadbytečné. Je totiž zřejmé, že vůbec není možno najisto postavit, jestli z doby do jejích dvanácti let, kdy neměla dostatečné sexuální ani somatické zkušenosti a znalosti, zde jsou z její strany taková skutková tvrzení, která by případně mohl potvrzovat či vyvracet gynekologický znalec. Znalec Šnorek přitom logicky a přesvědčivě vysvětlil, že dítě ve věku sedmi až deseti let prostě není schopno díky tomu, že nemá dostatek zkušeností, vůbec rozpoznat, jestli došlo k vniknutí penisu či jiného předmětu do toho či onoho tělesného otvoru, anebo jestli proběhl pouze nějaký interkrurální nebo genitokrurální kontakt, kdy [REDAKCE] vniká toliko mezi stehna sexuálního partnera. Takže z tohoto pohledu se prostor pro zkoumání věrohodnosti poškozené

ve spolupráci s gynekologem zmenšil na nulu, protože nebylo, nač se gynekologa ptát. Gynekolog totiž otázky, jestli je možné, aby došlo k vniknutí penisu do genitálu dívky ve věku sedmi až desíti let zodpověděl a zodpověděl je negativně. Je to informace, která byla k dispozici již předtím a žádné další gynekologicko-znalecké zkoumání by ji neprohloubilo.

75. Z doplnění dokazování slyšením poškozené (která totéž vysvětlení opakovaně poskytla již při svých předchozích výsleších před soudem) a zejména pak slyšením znalce Šnorka vyplynulo logické a přiléhavé objasnění, proč se poškozená nikomu po dobu oněch několika roků nespověděla. Znalec to ozřejmuje velmi jasně a srozumitelně i pro laika, kdy dítě v nízkém věku první dekády svého života si v podstatě s takovou situací vůbec neví rady. Předně není vůbec schopno rozpoznat, jestli se mu děje něco, co je běžné a v pořádku, anebo jestli je vystavováno něčemu špatnému. V další fázi po získání určitých životních zkušeností počne rozpoznávat závadovost počínání agresora, ale s takovým zážitkem si neumí poradit ani samo o sobě, natož aby bylo schopno o tom někomu referovat a svěřovat se s tím (viz druhý odstavec strany 16 protokolu o hlavním líčení ze dne 21.05.2018). Jinak řečeno, na počínání poškozené nelze nazírat optikou zkušeného, dospělého či dokonce práva znalého jedince.
76. V projednávaném případě je navíc situace umocněna i specifickými poměry v rodině poškozené, které spoluformovaly její osobnostní nastavení a limitovaly možnosti řešení situace, která je složitá právě i pro zkušeného, inteligentního, sociálně zdatného a zralého jedince. Její jaderná rodina byla více než nefunkční, takže ona fáze, do které dítě vstupuje poté, co si začne uvědomovat, že se děje něco závadového, a řeší, jak a komu události oznámit, byla v případě poškozené značně znesnadněna. To jednak její osobnostním nastavením, a jednak tím, že bojuje-li takto napadený jedinec sám se sebou, kdy řeší, jestli má příkoří oznámit, co to přinese, jaké to zaseje rozkoly do rodinné atmosféry, tak toto bylo umocněno i tím, že poškozená ve svém okolí neměla žádnou blízkou osobu, které by se mohla s důvěrou vypovídat a svěřit. Z informací zjištěných o poškozené se podává, že ona nebyla ve škole vynikajícím studentem tak, aby se stala oblíbenec učitelek a mohla si s nimi rozprávět a svěřovat se jim s radostmi i strastmi. Ona kolem sebe neměla v podstatě ani žádné blízké okolí, od něhož by se nemusela obávat nedůvěry. To zaznívá jednoznačně i z výpovědi znalce Šnorka, dle něhož se poškozená i dnes se cítí velice osaměle a v pozici, že zůstala na svůj život a své problémy v něm zcela sama. Realita jí pak v jejích obavách z reakcí nejbližšího okolí dala plně za pravdu, a tím spíše je pochopitelné její dlouhé mlčení.
77. Protože odpověď na to, proč se po takto dlouhou dobu poškozená nikomu nespověděla, poskytly dodatečně v intencích příkazu Nejvyššího soudu provedené důkazy, soud nevidí možnost, jak dále by se toto mohlo objasňovat. Znalec Šnork navíc vysvětlil, že z pohledu psychologa a osoby zabývající se z psychologického hlediska věrohodností osob v podstatě není žádný další prostor a způsob, jak by mělo další zkoumání poškozené probíhat. Dále znalec jednoznačně zmínil to, co zastává i soud, a to že výslech před orgány činnými v trestním řízení nemůže být suplován explorací znalcem (viz třetí odstavec strany 13 protokolu o hlavním líčení ze dne 21.05.2018).
78. K věrohodnosti poškozené znalec také spolehlivě a logicky vysvětlil, že od ní nelze očekávat, že si bude pamatovat exaktně detailní údaje, zvláště dochází-li k plynutí času a odkázal na to, že nejméně vzdálené od prožitku. Pokud obžalovaný namítal, že znásilnění je mimořádný prožitek, tak to bezesporu platí. Ovšem detailní paměťovou stopu taková událost zanechává zpravidla jen v situacích, kdy je to ojedinělá, mimořádná věc. Pokud se – a z dokazování se to jednoznačně podává – takový projev chování vůči oběti stává pravidelnou součástí jejího života, pak je zcela logické, že exaktní údaje z paměti takového jedince vypadávají, a že není schopen si udržet přesné lokalizace, časové kóty, způsoby sexuální interakce apod. To platí i v případě, že by jedinec byl schopen tyto detaily vnímat, a tím spíše, pokud byl limitován svou tehdejší (ne)zkušeností a věkem.

79. Lichý je i poukaz na to, že tvrzení poškozené je odvetou za odchod obžalovaného od rodiny. Předně znalec Šnorek u poškozené nenašel žádný motiv mstivosti, navíc pomsta trvajících i v současnosti, kdy obžalovaný založil novou rodinu a jeho odchod od původní rodiny se jeví definitivním, je motivačně velice mlhavá a chabá, neboť není jasné, co by tím poškozená měla získat. Totéž platí i o úvaze, že poškozená se měla chtít před svým tehdejším partnerem [REDAKCE] prezentovat v pozici oběti vyžadující lítost. I kdyby – zcela hypoteticky – měl být takový motiv přítomen, pak není jasné, proč by jeho potřeba měla přetrvávat do současnosti, ani proč by k prezentaci v takovém světle měla poškozená využít právě obžalovaného v negativní pozici, a proč by do takové role sexuálního agresora neobsadila jiného neznámého člověka.
80. Znalec také Šnorek přiléhavě vysvětlil, že poškozená měla nescetně momentů, při kterých mohla ze svých stanovisek tzv. vycouvat, a přestat být podrobována tomu, co podstupuje v průběhu řízení. Přesto však poškozená nic takového nečiní a podrobuje se k příkazu soudu sekundární viktimizaci. Znalec též zmiňoval, že i v rámci své léčby poškozená spontánně sděluje informace, které se týkají nyní projednávané záležitosti, aniž by tím mohla cokoli získat.
81. Sumárně řečeno, představa, že poškozená je nevěrohodná a
- vymýšlí si něco z motivačně chabých důvodů,
 - dokáže zmanipulovat [REDAKCE] tak, aby s nimi sehrála divadlo a ti vypustili navenek informaci, která spustí nyní řešené šetření,
 - svede obelstít zkušeného znalce a sehrát divadlo i před ním,
 - zvládne potříkrát před soudem a jednou před orgány činnými v trestním řízení setrvávat na své pozici a říkat pokaždé to samé,
 - dovede zmanipulovat dva svědky - svého bratra a kamarádku [REDAKCE] - a vypustit jim rok či třičtvrtě roku před začátkem vyšetřování dezinformační údaj tak, aby později tyto mohli referovat o tom, že se jim poškozená svěřila, že je vystavována sexuálními aktivitám ze strany otce,
 - zosnuje texty svých deníků, antedatuje je a podstrčí je matce,
- je konstrukce založená na tak extrémně nevěrohodné souhře náhod, že ji to přesouvá z v úvahu připadající varianty skutkového děje do roviny veskrze modelové a neověřitelné.
82. Poškozenou popisované jednání je také reálné. Obžalovaný měl technicky (matka poškozené mimo domácnost) i motivačně (sexuální apetit + náhražkový objekt zájmu minimalizující difamační efekt z případné erektilní disfuncce) příležitost stíhaného jednání se dopouštět. Poškozená pro svůj zdravotní (somatický i psychický) stav a rodinné poměry byla způsobilá stát se objektem sexuálních praktik zprvu nekoitálního ([REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE]) a později i koitálního charakteru ([REDAKCE] s nikoli hlubokým průnikem nenarušujícím její prostupnější hymen – viz body 17 a 33 tohoto rozsudku). Z pochopitelných důvodů odpovídajících věku, znalostem, zkušenostem i rodinným poměrům) pak jednání obžalovaného snášela. Nikoli však bez dalšího, neboť jak kamarádka [REDAKCE], tak i její matka [REDAKCE] pozorovala na poškozené skleslost či posmutnělost pojíci se s návratem domů, a poškozená se také se svými starostmi svěřila nejprve bratrovi a pak právě [REDAKCE]. Představa, že pre- či pubertální dívka má možnost takovému jednání čelit opuštěním domácnosti, podáním trestního oznámení či jinými nástroji dostupnými zralému dospělci je více než iluzorní.
83. Pokud některý ze svědků uváděl, že si poškozená vše vymyslela, pak jde o vyjádření názoru takového svědka na věrohodnost poškozené. Tito svědci se však rekrutují především z okruhu osob, z jejichž strany byl na poškozenou vyvíjen tlak na zpětvzetí svých obvinění (původně matka poškozené, dále mateřští prarodiče poškozené a její otcovská babička), popř. šlo o osoby blízké obžalovanému (jeho aktuální manželka [REDAKCE] a její nevlastní sestra [REDAKCE]). Oba okruhy svědeckých výpovědí jsou zatíženy jejich tehdejší motivací pomoci obžalovanému a jejich víry v jeho bezúhonnost. Jejich nedůvěra k poškozené navíc kromě tohoto aspektu mohla být ovlivněna i mechanismy, jimiž poškozená zvládá zátěžové situace,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Monika Božovská

kdy se snaží zmobilizovat po určitou dobu své schopnosti k zdánlivě klidnému výkonu, aby následně emoční doprovod takové zátěže odžívala v ústraní prostřednictvím náhražkového somatického ventilu. Výpovědi svědků, podle kterých si poškozená vše vymyslela, tak nelze přeceňovat, což platí tím spíše, pokud k platnosti takového jejich náhledu by bylo zapotřebí, aby se u poškozené naplnilo všech šest aspektů zmíněných v bodu 81 tohoto rozsudku.

84. I po takto podrobném testování přesvědčivosti její výpovědi proto soud nedospívá k žádnému jinému závěru, než že poškozená je osobou věrohodnou, pokud jde o základ jí poskytovaných informací. Tj. *i)* že byla opakovaně vystavena sexuálními interakcím ze strany otce, *ii)* že tyto interakce se týkaly [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] či [REDAKCE] a později i [REDAKCE], a *iii)* že se otci podvolovala proti své vůli překonané výchovnou pozicí obžalovaného i jím užitě síly.
85. Skutková zjištění z těchto důvodů zůstala shodná jako v pořadí druhém rozsudku (z 27.02.2017). Změn nedoznala ani jejich tam uvedená právní kvalifikace a postih obžalovaného.

PRÁVNÍ KVALIFIKACE

86. Soud zjištěný skutek kvalifikoval jako tři v jednočinném souběhu spáchané pokračující delikty, které lze spáchat nezávisle na sobě a jejich jednočinný souběh tak vyloučen není.
87. Zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku se dopustil ten, *kdo jiného násilím a pohnutím násilím donutí k pohlavnímu styku, uvedený čin spáchá souloží a jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží, a na dítěti mladším patnácti let.* Obžalovaný si v projednávaném případě vynutil na poškozené opakovaně [REDAKCE], [REDAKCE], přinutil ji strpět digitální penetraci a [REDAKCE]. Obžalovaný je dospělým jedincem, rozpoznávací schopnosti měl zachovány plně. Nelze tedy uvažovat o tom, že – když poškozená plakala a říkala, že to nechce – by si mohl myslet, že to dělá jen naoko a ve skutečnosti netouží po ničem jiném než po sexu s ním. Přesto si prosadil silovým překonáním jejího odporu svou. Jeho ovládací schopnosti k tomu, aby si svou neprosadil, byly sice sníženy, ovšem měrou nepodstatnou, takže za své jednání rozhodně odpovědnost nese.
88. To, že nebylo užito brutální násilí („jen“ stlačení na kolena, držení, umístění do pozice potřebné k realizaci svých sexuálních představ), neznamená, že se nejedná o znásilnění. Pro trestněprávní prokazování tohoto druhu deliktu by pochopitelně bylo ideální, kdyby oběť utrpěla strašná na první pohled zřejmá somatická poranění. Není však žádných pochyb, že od žádné oběti nelze spravedlivě požadovat, aby upřednostnila zájem na jednoduché důkazní situaci před zájmem na ochraně svého života, zdraví a tělesné integrity. Napadený jedinec nepochybně v každé situaci trvajících útoku, nutně vyhodnocuje své šance na odpor a posuzuje, zda a jaké prostředky může úspěšně použít ke své obraně. Pokud poškozený subjekt nepřistoupí k razantní obraně, neznamená to, že souhlasí a je srozuměn s tím, čemu je vystaven, ale znamená to pouze tolik, že posoudil své vyhlídky a zjistil, že jakákoliv razantnější obrana by stejně neměla šanci na úspěch a mohla by naopak skončit ještě daleko hůře.
89. Nehledě na to, že obžalovaný jako otec poškozené působil coby výchovný element, jemuž byla poškozená vydána zcela na milost. Jako nezletilé dítě neměla možnost opustit domácnost, vyhnout se kontaktu s otcem ani jinak eliminovat rizika kontaktu s ním. I tento prvek jistě působí na použitelnost obranného arzenálu.
90. Orální pohlavní styk i digitální penetraci nutno pokládat za sexuální aktivity srovnatelné se souloží, neboť při nich stejně jako při souloží (tj. spojení mužských a ženských pohlavních orgánů) dochází k průniku jedné části mužského těla do tělesných otvorů ženy. Tyto praktiky jsou z pohledu atakovaného jedince daleko intenzivnějším zásahem do jeho intimní sféry, než třeba jen neinvazivní [REDAKCE], přinucení oběti k tomu, aby útočnicka stimulovala rukou či jinou částí těla nespojovanou primárně s intimitou, apod. Proto je namístě dovozovat i to, že došlo k *pohlavnímu styku provedenému způsobem srovnatelným se souloží.*

91. Přečinu ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku se dopustí ten, kdo *úmyslně ohrozí citový a mravní vývoj dítěte tím, že ho svádí k nemravnému životu a pokračuje v páčání takového činu po delší dobu*. Všechny sexuální interakce, k nimž docházelo v průběhu několika let, pokládá soud za pokračující jednání zakládající znaky ohrožování výchovy dítěte. Způsob, jakým obžalovaný zacházel s nezletilou dcerou, totiž může vést k předčasnému nastartování jejího sexuálního života, narušení jejích budoucích vztahů zátěží nesprávných vzorců chování, a ohrožení jejího dalšího utváření v nenarušenou a vyrovnanou bytost. Dítě má právo na určitou pohlavní a citovou nedotknutelnost. Citové záležitosti partnerského typu má navazovat až v postpubertálním nebo možná i pubertálním věku s věkově blízkými osobami a způsobem postupného odkrývání tajů a zákoutí partnerských kontaktů. Obžalovaný do tohoto pozvolného procesu vstoupil tím, že poškozenou autoritativně rovnou zasvětil do něčeho, do čeho zasvěcována ještě být neměla. To samozřejmě může mít velmi neblahé důsledky především do budoucna v partnerském životě, ale může se to projevit pochopitelně i později, kdy v nejhorsím možném případě může dojít k tomu, že poškozená by mohla v budoucnu směřovat – obdobně jako tomu byla vystavena od obžalovaného – vztahy rodičovské a vztahy partnerské, které mají zůstat striktně odděleny. Ohrožovací potenciál stíhaného jednání je tedy poměrně vysoký, a lze jen doufat, že se nenaplní v celém rozsahu.
92. Konečně přečinu soulože mezi příbuznými podle § 188 tr. zákoníku se dopustí ten, kdo *vykoná soulož s příbuzným v pokolení přímém*. Biologický otec a dcera jsou příbuzní v přímém pokolení, jde o nejbližší příbuzenský stupeň v descendentní linii. Mezi obžalovaným a poškozenou došlo k vaginálnímu styku, tedy ke klasické souloži, byť šlo zřejmě o méně hluboký průnik penisu do pochvy poškozené.

TREST

93. Obžalovanému bylo nutno ukládat úhrnný trest, neboť byl odsuzován za tři trestné činy. Nejprísněji trestným je znásilnění, které obžalovaného ohrožuje trestem odnětí svobody ve výměře pěti až dvanácti roků.
94. V neprospěch obžalovaného svědčí, že k stíhanému jednání docházelo od dosti útlého věku dítěte. Je pochopitelně rozdílné, pokud je znásilnění vystaveno dítě blízkící se věku pohlavní dospělosti nebo dítě osmileté. Znásilněním jsou zde přítom i ty méně invazivní sexuální praktiky () než (). Takže nelze tvrdit, že obžalovaný se znásilňování dopouštěl až od dvanácti let poškozené. Druhou věcí, která rovněž nemůže být přehlédnuta, je to, že obžalovaný se dopustil tohoto jednání vůči vlastní dceři. To není dvojí přičítání téže skutečnosti. To, že v jednání byl spatřen delikt *soulože mezi příbuznými*, nezahrnuje celý rozsah počínání obžalovaného, ale podchycuje jen genetický hazard. Soulož mezi příbuznými může proběhnout zcela dobrovolně. Ale zde je násilný prvek namířený proti vlastnímu potomkovi, tedy proti někomu, kdo má největší právo očekávat, že se od svého rodiče – alespoň tak to u většiny biologických druhů funguje – dočká maximální ochrany.
95. Po doplnění dokazování revizním sexuologickým znaleckým posudkem již soud nemohl ku prospěchu obžalovaného zohlednit prapůvodní závěr, že se stíhaného jednání dopustil za situace, kdy jeho ovládací schopnosti byly sníženy, a kdy jeho pozice byla znesnadněna oproti standardně uskupenému jedinci s úplnou sexualitou a nezatíženému thygatrofilií. Nyní lze mít za prokázané, že ovládací schopnosti obžalovaného byly nepodstatně sníženy jen v případech, kdy jednal pod vlivem alkoholu, přičemž účinky alkoholu znal. Momentem svědčícím k jeho prospěchu je však nadále jeho formálně-právní trestní i přestupková bezúhonnost. Beze změny je i pozitivní náhled soudu na to, že aspoň z počátku nevedl svého obhájce k uplatňování zaslepeného a agresivního přístupu k výslechu poškozené. Není neobvyklé, že obhajoba sahá k prostředkům, které jsou sice dovolené (obžalovaný se smí hájit, jak uzná za vhodné), ale často nekorektní. Takto jsou vedeny snahy skandalizovat oběť, její vyjádření jsou komentována

teatrálními jízlivými připomínkami směřujícími k jejímu znevěrohodnění, a je na ni vyvíjen tlak směřující takřka až k obrácení rolí škůdce a poškozeného. K ničemu takovému se obžalovaný původně neuchýlil, což má soud za ocenění hodné, a svědčilo to zároveň i o jisté jeho sebereflexi a snaze nezhoršovat již beztak nastalý rozvrat rodinných poměrů. Na tom nic zásadního nemění ani to, že při posledním výslechu poškozené obhajoba tento svůj přístup poněkud zrevidovala. Přestřelky na sociálních sítích dokládané matkou poškozené soud obžalovanému k tíži nepřičítá, neboť nebylo zjištěno, že by byl jejich účastníkem, když šlo o aktivity jeho současné manželky.

96. Přestože odpadla jedna z prapůvodních polehčujících okolností (obžalovaný nebyl při svém jednání determinován sexuální úchylkou – thygatrofilii), a přestože mu již v plném rozsahu nelze přičítat k dobru zdrženlivý přístup k poškozené, zůstal ukládaný postih stejný jako v původním rozsudku, neboť jakémukoli zpřísnění bránil zákaz *reformace in peius* – zákaz změny k horšímu. Znovuprojednávání věci totiž proběhlo poté, co rozsudek z 27.02.2017 byl zrušen pouze k odvolání obžalovaného, a v dalším řízení proto nemohlo dojít ke zhoršení jeho pozici oproti stavu, jaký byl založen původním odsouzením.

OCHRANNÉ LÉČENÍ

97. Stejně tak ani nyní soud neukládal žádné sexuologické léčení. To vyplynulo závěrů revizního sexuologického posudku, dle něhož u obžalovaného není co sexuologicky léčit a není tedy na místě žádné ochranné léčení mu ukládat. Z posudku se podává, že jednak je relativně nízké riziko, že by obžalovaný něco obdobného opakoval, ale i kdyby takové nebezpečí bylo, musí být eliminováno jinými než medicínskými nástroji, které v tomto směru nemohou mít žádný pozitivní dopad, protože - laicky řečeno - není co léčit.

NÁHRADA ŠKODY

98. O nároku na náhradu škody soud vůbec nerozhodoval, protože byl vznesen až v pozdějších fázích řízení před soudem, přičemž nárok na náhradu škody či nemajetkové újmy může být vznesen nejpozději na počátku dokazování. To se nestalo a nemůže na tom nic změnit ani to, že se přetrhla opatrovnická kontinuita, kdy původní opatrovnice [REDAKCE] přestala být fakticky činná a bylo třeba do řízení instalovat nového opatrovníka.
99. Nad rámec této primární – procesně podložené – argumentace je třeba podotknout, že skutečnost, že původní opatrovnice nevznesla žádný nárok na náhradu škody či nemajetkové újmy rozhodně nelze interpretovat jako nějaký lapsus opatrovnice. Řešená kauza je velmi specifická, protože jde o choulostivé sexuální otázky řešené uvnitř jaderné rodiny, a v takovém případě je zapotřebí pečlivě vážit, zda případné požadavky na náhradu nemajetkové újmy nemohou psychický diskomfort všech jejích členů ještě více prohlubovat. Jakkoli tedy argumentace nynější opatrovnice – cílicí především na zajištění materiálního zázemí pro hrazení následných nákladů spojených s traumatem poškozené – logiku nepostrádá, je stejně logická i jistá zdrženlivost. Pokud tedy původní opatrovnice dospěla k závěru, že není třeba jít situaci uplatňováním majetkových požadavků, pokládá to soud za velmi rozumné a zkušené gesto opatrovnice tak, aby hájila zájmy nezletilého dítěte především v oblasti jeho zdraví, vnitřní psychické integrity a aby minimalizovala psychický diskomfort, který nepochybně u nezletilé vznikl.
100. Z popsanych podstatných důvodů soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení prostřednictvím soudu podepsaného k Vrchnímu soudu v Praze (§ 248 odst. 1 tr.ř., § 252 tr.ř.), a to ve trojí vyhotovení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Monika Božovská

Státní zástupce tak může učinit pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo chybí (§ 246 odst. 1 tr.ř.).

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilosti k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce (247 odst. 2 tr.ř.)

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocih je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy (§ 249 odst. 1, 2, 3 tr.ř.).

Podle § 228 odst. 4 tr.ř. byl-li poškozenému alespoň z části přiznán nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, má poškozený možnost požádat o vyrozmění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Odvolání nemůže úspěšně podat ten, kdo se jej již jednou vzal.

Opravný prostředek podaný v elektronické podobě musí být vybaven uznávaným elektronickým podpisem (§ 6 odst. 1 zákona č. 297/2016 Sb.) nebo podání musí být učiněno prostřednictvím datové schránky dle § 8 zákona č. 300/2008 Sb.; bez těchto náležitostí se k podání v elektronické podobě nepřihlíží.

České Budějovice 21.5.2018

Ondřej Vítů v.r.
předseda senátu